

EL CONVIDAT

A POR DANI GALLARDO, COÑO

I amb raó. Qui li demana a un andalús de Cadis posar-se a defensar Catalunya? La tasseta d'argent! La gràcia gaditana! El sol resplendent! El carnaval, les xirigotes! Què més necessita per ser feliç i deixar d'emprenyar?

La gent amb aquesta moral social, empenya molt. Primer per comparació. Tu mai no et jugaries el físic per una creença moral. On aniríem a parar! I segon perquè demostren ser uns inadaptats i uns ignorants.

Allà on anessis, fes el que veiessis, diu amb savi encert, el refranyer popular. Doncs calla Gallardo, collons. Encara no sap aquest noieta que hi ha una cosa anomenada veritat oficial? Cada societat té la seva veritat oficial que consisteix en agafar totes les mentides necessàries per mantenir-se en el poder, embolicar-les i fer-ne un llibre que sovint es titula Codi Penal.

Fora d'aquesta veritat oficial, no ets ningú. O sí, però coses molt lletges. Un

paria, un traïdor, un terrorista o, el que encara és pitjor, un defensor de catalans. I un tipus que no ha de patir ni per origen ni per llengua, ni per res, un andalús que pot fer riure a tota la Guàrdia Civil en ple amb un dels seus acudits, va i protesta per la sentència contra els polítics catalans. I tu qui ets xaval per protestar?

Dani Gallardo porta un any en presó preventiva i ara ha començat el judici per intentar tenir-lo a la gàbia cinc anys més. I què et pensaves, nen? Aquí les coses es fan bé, aquest és un país seriós i si obres la boca en contra

la veritat oficial, el més probable és que et tallin la llengua. I encara gràcies que no et tallin el coll.

Potser si n'hi haguessin més, haurien de canviar alguna cosa més que el Codi Penal. Amb el perill que Espanya esdevingués catalana. Però això no ha passat ni a la època dels reis mags... perdó, dels catòlics.

Tontu nanu. Sembles català. O xarnego!"

LA KINTA FORKA

NO, POLÒNIA, NO ÉS AIXÒ!

Avortar és un dret inalienable de la dona però en el segle XXI hi ha governants que ho continuen impedit. Potser el més trist però és el cas de la Polònia comunitària. Un poble avocat a exilis, repressió i ocupació que sap defensar la seva existència amb cançons populars transformades en ritmes de jazz a mig món. Però Polònia ha estat sempre un estat efímer, catòlic i intransigent amb les llibertats de les dones.

D'on els prové aquesta repulsió d'anar contra la voluntat de les dones de decidir lliurement els infants que volent o no volent? Quin drama solca l'ànima dels polonesos?

Comencem! És la història tràgica d'un país en una Europa dividida per la guerra freda. Polònia, 1949. Imagineu un pianista, Víktor recurrent el territori enregistra el cançoner popular per crear un espectacle. Entre els joves talents reclutats, la bella i seductora Zula li captiva el cor.

Tres anys més tard, el regim comunista ha transformat el seu art en instrument de propaganda.

Víktor aprofita una representació a Berlin-Est per fugir. Zula, no el vol acompanyar i continua la seva carrera artística. El 1957, retroba el seu vell amant, ara jazzman a París. Víktor i Zula s'estimen intensament i es fereixen ferotges fins que ella, desesperada, fuig cap a darrere el teló de ferro... Podria ser una

pel·lícula? Ho és! Pawel Pawlikowski és el director de Ida. I de fet us la recomanem des de la redacció del Karlitus.

Però per nosaltres, és un crit que glaça! Més enllà del drama, de la bellesa de les imatges, hi ha la nostra heroïna privada d'una part de la seva identitat com a dona, tant pel seu home com pel règim comunista.

Malauradament en la Polònia actual sembla que poques coses hagin canviat des de la guerra freda. Són capdavanters en el rebuig als immigrants que volen provar sort a Europa. El dret a l'avortament està pràcticament abolit en una Europa fracturada en part per ells mateixos.

Han oblidat que els polonesos han estat acollits com a refugiats en molts països des de fa dos-cents anys?

Maltractats per la història els polonesos segueixen convivint entre concòrdia i desgracia i continuen amb la seva passió per la música com un eco dels seus contradictoris sentiments envers les poloneses.